HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

16 iulie 2015 *

„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie civilă și comercială — Competența în materia obligațiilor de întreținere — Regulamentul (CE) nr. 4/2009 — Articolul 3 literele (c) și (d) — Cerere cu privire la o obligație de întreținere în favoarea copiilor minori concomitentă cu o procedură de separare a părinților, inițiată în alt stat membru decât cel în care copiii au reședința obișnuită”

În cauza C-184/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Corte suprema di cassazione (Italia), prin decizia din 25 februarie 2014, primită de Curte la 14 aprilie 2014, în procedura

**A**

împotriva

**B,**

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul M. Ilešič, președinte de cameră, domnul A. Ó Caoimh, doamna C. Toader (raportor) și domnii E. Jarašiūnas și C. G. Fernlund, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru A, de C. Rimini, avvocato;

— pentru B, de S. Callegaro, avvocato;

— pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de G. Palatiello, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul elen, de M. Germani și de I. Kotsoni, în calitate de agenți;

— pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

* Limba de procedură: italiana.

— pentru Comisia Europeană, de F. Moro și de M. Wilderspin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 aprilie 2015,

pronunță prezenta

## Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 literele (c) și (d) din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere (JO 2009, L 7, p. 1, rectificare în JO 2011, L 131, p. 26, în JO 2013, L 8, p. 19, în JO 2013, L 281, p. 29 și în JO 2014, L 348, p. 31).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între A, pe de o parte, și soția sa, B, pe de altă parte, în legătură cu o cerere cu privire la o obligație de întreținere în favoarea celor doi copii minori ai lor, formulată într-un alt stat membru decât cel în care aceștia din urmă au reședința obișnuită, concomitent cu o procedură de separare de drept a părinților.

### Dreptul Uniunii

*Convenția privind obținerea pensiei de întreținere în străinătate pentru copii și alți membri ai familiei*

3 Preambulul Convenției privind obținerea pensiei de întreținere în străinătate pentru copii și alți membri ai familiei, încheiată la Haga la 23 noiembrie 2007 (denumită în continuare „Convenția de la Haga din 2007”), aprobată, în numele Uniunii Europene, prin Decizia 2011/432/UE a Consiliului din 9 iunie 2011 (JO L 192, p. 39), amintește că, în toate deciziile privind copiii, preocuparea pentru interesul copilului ocupă un loc central.

4 Articolul 20 alineatul (1) litera (f) din această convenție prevede:

„O hotărâre pronunțată într-un stat contractant («statul de origine») este recunoscută și executată în alte state contractante în cazul în care:

[…]

(f) hotărârea a fost pronunțată de o autoritate care își exercită competența privind aspectele referitoare la situația persoanei sau la răspunderea părintească, cu excepția cazului în care competența se întemeia exclusiv pe cetățenia uneia dintre părți.”

*Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială*

5 Articolul 5 punctul 2 din Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Convenția din 9 octombrie 1978 privind aderarea Regatului Danemarcei, a Irlandei și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (JO L 304, p. 1, denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles"), avea următorul cuprins:

„Pârâtul domiciliat pe teritoriul unui stat contractant poate fi acționat în justiție, într-un alt stat contractant:

[…]

2. în materia obligației de întreținere, în fața instanțelor de la locul unde creditorul obligației de întreținere este domiciliat sau își are reședința obișnuită sau, în cazul unei cereri accesorii unei acțiuni referitoare la starea persoanelor, înaintea instanței competente conform legii forului competent să instrumenteze cauza, cu excepția cazului în care competența se întemeiază exclusiv pe naționalitatea uneia dintre părți;

[…]"

*Regulamentul (CE) nr. 44/2001*

6 Articolul 5 punctul 2 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74) figurează în secțiunea 2 din acest regulament, intitulată „Competențe speciale". Acest articol prevede:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

[…]

2. în materia obligației de întreținere, în fața instanțelor de la locul unde creditorul obligației de întreținere este domiciliat sau își are reședința obișnuită sau, în cazul unei cereri accesorii unei acțiuni referitoare la starea persoanelor, înaintea instanței competente conform legii forului competent să instrumenteze cauza, cu excepția cazului în care competența se întemeiază exclusiv pe naționalitatea uneia dintre părți;

[…]"

*Regulamentul (CE) nr. 2201/2003*

7 Considerentele (5) și (12) ale Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO L 338, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 06, p. 183, rectificare în JO 2013, L 82, p. 63) au următorul cuprins:

„(5) În vederea garantării egalității tuturor copiilor, prezentul regulament reglementează toate hotărârile judecătorești în materia răspunderii părintești, inclusiv măsurile de protecție a copilului, independent de orice legătură cu o procedură matrimonială.

[…]

(12) Temeiurile de competență stabilite prin prezentul regulament în materia răspunderii părintești sunt concepute în funcție de interesul superior al copilului și, în special, de criteriul proximității. Prin urmare, ar trebui să fie competente în primul rând instanțele statului membru în care copilul își are reședința obișnuită, cu excepția unor cazuri de schimbare a reședinței copilului sau ca urmare a unui acord încheiat între titularii răspunderii părintești.”

8 Articolul 1 din acest regulament, intitulat „Domeniu de aplicare”, prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică, oricare ar fi natura instanței, materiilor civile privind:

(a) divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei;

(b) atribuirea, exercitarea, delegarea, retragerea totală sau parțială a răspunderii părintești.

[…]

(3) Prezentul regulament nu se aplică:

[…]

(e) obligației de întreținere;

[…]”

9 Articolul 2 punctul 7 din regulamentul menționat definește răspunderea părintească drept „ansamblul drepturilor și obligațiilor conferite unei persoane fizice sau unei persoane juridice în temeiul unei hotărâri judecătorești, al unui act cu putere de lege sau al unui acord în vigoare privind persoana sau bunurile unui copil”, acest ansamblu de drepturi și de obligații cuprinzând „în special încredințarea și dreptul de vizită”.

10 Articolul 8 alineatul (1) din același regulament prevede:

„Instanțele judecătorești dintr-un stat membru sunt competente în materia răspunderii părintești privind un copil care are reședința obișnuită în acest stat membru la momentul la care instanța este sesizată.”

*Regulamentul nr. 4/2009*

11 Potrivit considerentelor (1)-(3) ale Regulamentului nr. 4/2009, acesta, precum și printre altele Regulamentele nr. 44/2001 și nr. 2201/2003 urmăresc adoptarea unor măsuri în domeniul cooperării judiciare în materiile civile care au o incidență transfrontalieră și au ca obiect printre altele favorizarea compatibilității normelor aplicabile în statele membre privind conflictul de legi și de competență.

12 Considerentul (8) al Regulamentului nr. 4/2009 amintește că, în cadrul acestui regulament, trebuie să se țină seama printre altele de Convenția de la Haga din 2007.

13 Considerentul (15) al regulamentului menționat are următorul cuprins:

„În vederea protejării intereselor creditorilor de obligații de întreținere și pentru a favoriza o bună administrare a justiției în cadrul Uniunii Europene, ar trebui adaptate normele referitoare la competență, astfel cum rezultă din Regulamentul [nr. 44/2001]. […]”

14 Articolul 3 din regulamentul amintit, care figurează în capitolul II, intitulat „Competență”, prevede:

„Are competența de a hotărî în materie de obligații de întreținere în statele membre:

(a) instanța judecătorească de la locul reședinței obișnuite a pârâtului sau

(b) instanța judecătorească de la locul reședinței obișnuite a creditorului sau

(c) instanța judecătorească competentă în temeiul legii forului într-o acțiune privind starea persoanei în cazul în care cererea cu privire la o obligație de întreținere este accesorie respectivei acțiuni, cu excepția cazurilor în care respectiva competență se întemeiază exclusiv pe cetățenia uneia dintre părți sau

(d) instanța judecătorească competentă în temeiul legii forului într-o acțiune privind răspunderea părintească atunci când cererea cu privire la o obligație de întreținere este accesorie respectivei acțiuni, cu excepția cazurilor în care respectiva competență se întemeiază numai pe cetățenia uneia dintre părți.”

**Acțiunea principală și întrebarea preliminară**

15 A și soția sa, B, precum și cei doi copii ai lor sunt resortisanți italieni și trăiesc cu caracter permanent la Londra (Regatul Unit). Copiii s-au născut în acest oraș la 4 martie 2004 și, respectiv, la 5 august 2008.

16 Prin cererea introductivă din 28 februarie 2012, A a formulat la Tribunale di Milano (Tribunalul Milano, Italia) o acțiune împotriva lui B, pentru ca instanța să dispună separarea lor din culpa acesteia din urmă și ca drepturile privind încredințarea celor doi copii ai lor să fie exercitate în comun, cu stabilirea reședinței la mamă, A propunând să plătească suma lunară de 4 000 de euro, cu titlu de contribuție la cheltuielile de educație și de întreținere a copiilor.

17 B a formulat o cerere reconvențională având, de asemenea, ca obiect separarea de soțul său, din culpa acestuia din urmă, și acordarea unei alocații lunare de 18 700 de euro, invocând însă necompetența instanței italiene în ceea ce privește încredințarea copiilor, stabilirea locului de reședință, întreținerea relațiilor și a contactelor, precum și contribuția la întreținerea copiilor, întrucât, potrivit lui B, o instanță britanică ar trebui să fie recunoscută competentă să soluționeze aceste aspecte, în temeiul Regulamentului nr. 2201/2003, dat fiind că A și B au trăit întotdeauna la Londra, unde s-au născut și au reședința copiii lor minori.

18 Prin ordonanța din 16 noiembrie 2012, Tribunale di Milano s-a declarat competent să soluționeze cererea având ca obiect separarea de drept, în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 2201/2003.

19 În schimb, instanța menționată a dedus din articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 că numai instanțele britanice erau competente să se pronunțe cu privire la aspecte legate de „răspunderea părintească”, în sensul articolului 2 punctul 7 din acest regulament, întrucât copiii au reședința obișnuită la Londra.

20 Pe de altă parte, A a formulat la High Court of Justice (England & Wales), Family Divison [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor), Secția pentru familie, Regatul Unit], la Londra, o acțiune având ca obiect definirea modalităților de exercitare a răspunderii părintești.

21 În ceea ce privește pensiile alimentare în favoarea, pe de o parte, a lui B și, pe de altă parte, a copiilor minori, Tribunale di Milano a făcut de asemenea o distincție. Astfel, acesta a considerat că era competent să soluționeze cererea privind pensia în favoarea lui B, pentru motivul că este un aspect

accesoriu acțiunii privind starea persoanei, chiar cererii având ca obiect separarea de drept în sensul articolului 3 litera (c) din Regulamentul nr. 4/2009. În temeiul articolului 3 litera (d) din același regulament, această instanță a decis în schimb că nu era competentă să soluționeze cererea având ca obiect întreținerea copiilor minori, întrucât aceasta era accesorie acțiunii privind răspunderea părintească. Competența de a soluționa această din urmă cerere ar reveni astfel tot instanțelor britanice.

22 A a declarat recurs la Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație) împotriva acestei decizii pronunțate de Tribunale di Milano, întemeindu-se pe un motiv unic, bazat pe încălcarea articolului 3 litera (c) din Regulamentul nr. 4/2009, potrivit căruia instanțele italiene ar fi competente și în ceea ce privește aspectele referitoare la obligațiile de întreținere față de copii.

23 În opinia lui A, interpretarea articolului 3 litera (d) din Regulamentul nr. 4/2009 reținută de Tribunale di Milano și care stătea la baza deciziei acestuia din urmă de a-și declina competența de soluționare a cererii având ca obiect obligațiile de întreținere față de copii este eronată, întrucât o astfel de excludere a competenței nu poate fi dedusă din modul de redactare a acestei dispoziții.

24 Potrivit instanței de trimitere, prin decizia din recurs trebuie să se stabilească modul în care dispozițiile articolului 8 din Regulamentul nr. 2201/2003 și ale articolului 3 din Regulamentul nr. 4/2009 se raportează unele la altele, în special în lumina condițiilor enumerate la articolul 3 literele (c) și (d) din acest din urmă regulament.

25 În aceste condiții, Corte suprema di cassazione, a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Cererea privind întreținerea copiilor introdusă în cadrul unei proceduri de separare de drept a soților, fiind accesorie acțiunii respective, poate fi soluționată atât de instanța sesizată cu procedura de separare, cât și de instanța pe rolul căreia se află procedura privind răspunderea părintească, pe baza criteriului prevenției, sau trebuie în mod necesar să fie examinată de această din urmă instanță, întrucât cele două criterii distincte prevăzute la literele (c) și, respectiv, (d) ale articolului 3 din Regulamentul nr. 4/2009 sunt alternative, în sensul că unul îl exclude în mod necesar pe celălalt?”

## Cu privire la întrebarea preliminară

26 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere urmărește să afle în esență dacă articolul 3 literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 4/2009 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru este sesizată cu o acțiune privind separarea sau desființarea legăturii conjugale dintre părinții unui copil minor, iar o instanță din alt stat membru este sesizată cu o acțiune privind răspunderea părintească în ceea ce îl privește pe acest copil, cererea având ca obiect obligația de întreținere față de același copil poate fi soluționată atât de instanța competentă să judece acțiunea privind separarea sau desființarea legăturii conjugale, drept cerere accesorie la acțiunea privind starea persoanei, în sensul articolului 3 litera (c) din acest regulament, cât și de instanța competentă să soluționeze acțiunea privind răspunderea părintească, drept cerere accesorie la aceasta, în sensul articolului 3 litera (d) din regulamentul respectiv, sau dacă o astfel de cerere trebuie să fie în mod necesar soluționată de această din urmă instanță.

27 Cu alte cuvinte, instanța menționată urmărește să se stabilească dacă criteriile de atribuire a competenței prevăzute la articolul 3 literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 4/2009, ținând seama de conjuncția „sau” care figurează la această dispoziție, se exclud reciproc sau dacă această conjuncție înseamnă că instanțele competente să soluționeze acțiunea având ca obiect separarea de drept și, respectiv, acțiunea privind răspunderea părintească pot fi atât una, cât și cealaltă instanță sesizate cu o cerere referitoare la obligația de întreținere față de copiii minori.

28 În această privință, trebuie să se remarce că o asemenea problemă se pune însă numai dacă o cerere cu privire la o obligație de întreținere față de un copil minor este considerată accesorie atât unei „acțiuni privind starea persoanei”, cât și unei „acțiuni privind răspunderea părintească” în sensul acestor dispoziții, iar nu numai uneia dintre aceste acțiuni.

29 Prin urmare, trebuie să se stabilească domeniul de aplicare al noțiunii „cerere accesorie”, care figurează la articolul 3 literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 4/2009.

30 În această privință, trebuie să se arate că, deși aceste expresii permit în mod expres instanței naționale să se declare competentă să soluționeze o cerere cu privire la o obligație de întreținere într-un context transfrontalier în cazul în care legea forului îi recunoaște competența de a soluționa acțiuni privind starea persoanei sau, respectiv, acțiuni privind răspunderea părintească, domeniul de aplicare al noțiunii „cerere accesorie” care figurează la aceste dispoziții nu poate fi însă lăsat la aprecierea instanțelor din fiecare stat membru în funcție de dreptul lor național.

31 Astfel, din cerința aplicării uniforme a dreptului Uniunii rezultă că, întrucât articolul 3 literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 4/2009 nu face trimitere la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul de aplicare ale noțiunii respective, aceasta trebuie să primească în întreaga Uniune Europeană o interpretare autonomă și uniformă (a se vedea în acest sens Hotărârea Kásler și Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, punctul 37).

32 Această interpretare trebuie realizată ținând seama de modul de redactare a dispoziției în discuție, precum și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea A, C-523/07, ECLI:EU:C:2009:225, punctul 34 și jurisprudența citată).

33 Pe baza unei interpretări literale a dispozițiilor articolului 3 literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 4/2009, trebuie să se constate că acestea fac o distincție între acțiunile privind starea persoanei și acțiunile privind răspunderea părintească.

34 În cazul în care criteriile de atribuire a competenței prevăzute la această dispoziție sunt alternative, întrucât sunt legate prin conjuncția „sau”, acest mod de redactare nu permite însă să se stabilească fără echivoc dacă acest caracter alternativ al lor implică faptul că cererile privind obligațiile de întreținere pentru un copil sunt accesorii numai unei acțiuni privind răspunderea părintească sau dacă respectivele cereri pot fi considerate accesorii și unei acțiuni privind starea persoanei.

35 În ceea ce privește contextul în care se înscrie această dispoziție, trebuie să se constate că distincția care reiese din modul său de redactare o reflectă pe cea operată prin dispozițiile Regulamentului nr. 2201/2003.

36 Acest din urmă regulament, care prevede în considerentul (5) că reglementează toate hotărârile judecătorești în materia răspunderii părintești, inclusiv măsurile de protecție a copilului, independent de orice legătură cu o procedură matrimonială, în scopul de a garanta egalitatea tuturor copiilor, face în mod expres distincție între contenciosul privind divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei, pe de o parte, și cel privind atribuirea, exercitarea, delegarea, retragerea totală sau parțială a răspunderii părintești, pe de altă parte.

37 Astfel, competența jurisdicțională pentru divorț, separarea de drept și anularea căsătoriei este alocată, conform articolului 3 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 2201/2003, pe baza unor criterii care țin seama în principal de reședința actuală ori anterioară a soților sau a unuia dintre ei, în timp ce în materia răspunderii părintești normele de competență sunt concepute, potrivit considerentului (12) al regulamentului menționat, în funcție de interesul superior al copilului și în special de criteriul proximității.

38 Dispozițiile articolului 3 literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 4/2009 fac distincție, în ceea ce privește criteriile de atribuire a competenței care sunt prevăzute de acesta, între procedurile judiciare după cum privesc drepturile și obligațiile dintre soți sau drepturile și obligațiile părinților față de unul sau mai mulți copii ai lor.

39 Or, o cerere având ca obiect obligațiile de întreținere față de copiii minori se raportează la acest din urmă tip de procedură, din moment ce privește stabilirea obligațiilor de întreținere care revin unuia sau altuia dintre părinți față de copiii lor pentru a asigura cheltuielile de întreținere și de educare a acestora.

40 Prin natura sa, o cerere având ca obiect obligațiile de întreținere față de copiii minori este astfel legată intrinsec de acțiunea în răspundere părintească.

41 În ceea ce privește obiectivele urmărite de Regulamentul nr. 4/2009, trebuie amintit că, potrivit considerentului (15) al acestuia, regulamentul menționat urmărește să protejeze interesele creditorilor unor obligații de întreținere și să favorizeze o bună administrare a justiției în cadrul Uniunii.

42 În ceea ce privește obiectivul privind administrarea justiției, trebuie să se remarce că o cerere având ca obiect obligațiile de întreținere în favoarea copiilor minori nu este în mod necesar legată de o acțiune având ca obiect divorțul sau separarea. În plus, o astfel de procedură nu determină în mod necesar stabilirea unor obligații de întreținere față de un copil minor.

43 În schimb, instanța competentă să soluționeze acțiunile privind răspunderea părintească, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 7 din Regulamentul nr. 2201/2003, este cea mai bine plasată pentru a aprecia *in concreto* mizele cererii având ca obiect o obligație de întreținere în favoarea unui copil, a stabili cuantumul acelei obligații destinate să contribuie la cheltuielile de întreținere și de educare a copilului prin adaptarea acesteia, în funcție de modul de încredințare stabilit, în comun sau exclusiv, în funcție de dreptul de vizită, de durata acestui drept și de celelalte elemente de natură factuală privind exercitarea răspunderii părintești prezentate în fața sa.

44 Interesul creditorului obligației de întreținere este astfel totodată garantat, în măsura în care, pe de o parte, copilul minor va putea obține cu ușurință o decizie privind creanța sa de întreținere de la instanța care cunoaște cel mai bine elementele esențiale pentru aprecierea cererii sale.

45 Pe de altă parte, instanța competentă să soluționeze cererea privind o astfel de creanță de întreținere este desemnată în temeiul normelor de competență ale dreptului Uniunii prevăzute de Regulamentul nr. 2201/2003 în scopul de a stabili instanța care poate fi sesizată în mod valabil cu acțiuni privind răspunderea părintească, care sunt concepute, astfel cum s-a amintit la punctul 37 din prezenta hotărâre, în funcție de interesul superior al copilului.

46 Trebuie subliniată astfel necesitatea de a lua în considerare, în interpretarea normelor de competență prevăzute la articolul 3 literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 4/2009, interesul superior al copilului. Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât punerea în aplicare a Regulamentului nr. 4/2009 trebuie să se efectueze în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, potrivit căruia, în toate acțiunile referitoare la copii, indiferent dacă sunt realizate de autorități publice sau de instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial.

47 Din modul de redactare, din obiectivele urmărite și din contextul în care se înscrie articolul 3 literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 4/2009 rezultă, prin urmare, că, în cazul în care sunt sesizate două instanțe, una cu o acțiune privind separarea sau desființarea legăturii conjugale dintre soții părinți ai unor copii minori și cealaltă cu o acțiune privind răspunderea părintească asupra acestor copii, o cerere având ca obiect obligația de întreținere în favoarea acestora din urmă nu poate fi considerată accesorie atât acțiunii privind răspunderea părintească, în sensul articolului 3 litera (d) din

acest regulament, cât și acțiunii privind starea persoanei, în sensul articolului 3 litera (c) din regulamentul menționat. Aceasta poate fi considerată accesorie numai acțiunii din materia răspunderii părintești.

48 În consecință, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 3 literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 4/2009 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru este sesizată cu o acțiune privind separarea sau desființarea legăturii conjugale dintre părinții unui copil minor, iar o instanță din alt stat membru este sesizată cu o acțiune privind răspunderea părintească asupra acestui copil, o cerere având ca obiect o obligație de întreținere față de același copil este accesorie numai acțiunii privind răspunderea părintească, în sensul articolului 3 litera (d) din acest regulament.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

**Articolul 3 literele (c) și (d) din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru este sesizată cu o acțiune privind separarea sau desființarea legăturii conjugale dintre părinții unui copil minor, iar o instanță din alt stat membru este sesizată cu o acțiune privind răspunderea părintească asupra acestui copil, o cerere având ca obiect o obligație de întreținere față de același copil este accesorie numai acțiunii privind răspunderea părintească, în sensul articolului 3 litera (d) din acest regulament.**

Semnături